

държава. Тѣ прѣчатъ значително за образуване нормални отношения, които трѣбва да сѣществуватъ между държавния глава и народа въ една парламентарна държава, каквато безъ съмнѣние е нашата. Въ този законъ има единъ § 6., който забранява за извѣстни случаи да се прѣдставятъ доказателства, че писаното се отнася за държавния глава. Едно отъ основнитѣ начала на модерната процедура се нарушава: не се допуща на единъ обвиненъ да доказва своята невиностъ. По-далечъ въ потжпкването на правото съ единъ законъ не може да се отиде.

Измѣненията и допълненията на чл. 167. отъ наказателния законъ, прокарани съ законъ, утвърденъ на 29. януари 1907. (бр. 44 на „Д. В.“), нѣматъ оня характеръ, който имъ се придаде отъ ежедневния печатъ. Както измѣнението на чл. 167. е незначително, така и допълнението (ал. 2-ра) къмъ сѣщия членъ не правятъ армията „неприкосновена“. Самата норма на чл. 167. сѣществувва отъ влизането наказателния законъ въ сила и би имала нужда отъ едно по-точно ограничение.

Единъ отъ законитѣ, които най-много възбудиха противъ себе си интеллигентнитѣ български граждани, е законътъ за сдружаванията на чиновницитѣ и служащитѣ, отъ 25./I. 907. (бр. 45 на „Д. В.“). Въ прѣки чл. 83. отъ конституцията, дружествата, съставени отъ чиновници или служащи, се подлагатъ на прѣдварително одобрение отъ административната властъ, съ което се отваря възможность на всѣкакъвъ произволъ. И този произволъ не закѣснѣ да се прояви по отношение на учителския и на лѣ-